

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3401/2020
20.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бранислава Видицки, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1720/20 од 14.07.2020. године, у седници одржаној 20.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1720/20 од 14.07.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1720/20 од 14.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П1 50/19 од 11.03.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев у целости. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 31.01.2015. године до 31.01.2018. године исплати износ од 26.792,26 динара, на име разлике између исплаћеног дела трошкова превоза и цене појединачне карте спрам присутности на раду, највише до висине месечне претплатне карте, са припадајућом законском затезном каматом на обрачунату разлику неисплаћених путних трошкова на дан вештачења, законску затезну камату на главницу, односно на износ од 18.996,26 динара, за доцњу на исплаћен износ на име путних трошкова на дан вештачења, почев од 09.11.2019. године, па до коначне исплате, и износ од 914,69 динара, на име законске затезне камате за доцњу на неисплаћени износ на име путних трошкова на дан вештачења. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 93.500,00 динара, а у случају доцње заједно са припадајућом каматом по Закону о висини стопе затезне камате, почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1720/20 од 14.07.2020. године, жалба тужене је делимично усвојена и решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди преиначено, тако што свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је преиначено решење о трошковима поступка, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем одлучено је о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова, која не одступа од судске праксе по овом питању. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужиоца побија се другостепено решење којим је преиначено решење о трошковима поступка. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог

члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић